

ANTOLOGIA POÈTICA FEMINISTA

Maria Sevilla: indecent la manera com

Maria Sevilla

“L’articulació (impossible) de la dissidència: crec que aquest és el repte —ja sigui en el *dir* dels enunciat somàtics com en el *dir* dels enunciat verbals— tant del(s) feminisme(s) com del llenguatge poètic. Els següents textos, doncs, no són sinó l’intent (condemnat al fracàs) d’atrapar en forma d’escriptura aquesta mena de precarietat limítrofa: sempre escàpola i rampelluda”.

Terral

No és de matinada si no acabo al Kentucky
pidolant. Un glop. Si no s’assequen les voreres.
No és de matinada si no sento que no sóc
jo ja mai més. Com si tu i la teva ombra, i boca seca.
No és de matinada si no pixo de puntetes al lavabo,
i m’esquitxo. Se me’n fot. I no m’eixugo.
No és de matinada... no pot ser si no m’hi pixo
i si no sóc la teva puta, boca seca. I no m’eixugo...
i no m’eixugo. Se me’n fot. S’eixuguen soles les voreres
amb el vent que ve de dins i deshidrata. Em deshidrata
(boca seca. La ressaca. Aquest vent que ve de dins:
Arc del teatre, de l’Est, Nou de la Rambla, el terral glaça).
I les voreres, assecant-se. I la disfàsia alcoholitzada
d’una puta. Que sóc jo.
Que sap que

no és de matinada si no acaba al Kentucky
pidolant. Un glop. O pidolant saber-se carn
de la teva ombra. Pidolant. Només un gest teu
vincladís fent-se glaçó de whisky ranci
en got de tub a la vorera. Abandonat.
Com si mai, com si no fos. Ressecant-se
amb el pixum que ve d'aquella cantonada
on hi ha vint cèntims. Rebutjats.
Que ningú almoïna.

Dents de polpa, AdiA Edicions, 2015.

Albat

*Dues dents han deixat
un rastre de magrana
al meu pit, quan encara
tu no en tens per clavar-les
en allò que se't fon.
Maria-Mercè Marçal*

blana. indecent la manera com. frívol.
i tota la ronya dels carrers. sota les ungles.
l'ànsia gratant-se les crostes. si almenys
pogué trobar-ho i dir-te. orat i de genolls.
excessiu. idea coagulada. si almenys
pogué trobar-ho i dir-te. la teva blana.
indecent. la manera com frívol. excessiu.
el fals mutisme de moqueta. i ronya.
l'ànsia. claustrofòbia. inventar-se la persiana.
i saber quina paraula. frívol. si almenys
pogué trobar-ho i dir-te. la meva blana.
indecent la manera com. frívol. tanta aigua.
i jo tan poca set. deglutir. sols trobar
la salabor que em dessecava. òxid d'os.
deliri d'articulació. grinyol. orat i de genolls.
de tant de buit. i jo ben orba. per l'urc
de tant de buit. i jo ben orba. per l'urc
de tant de buit. i jo ben orba. per l'urc
de tan de buit. reproductiu. i jo
ben orba. i tu coagulant-te'm. si almenys
pogué trobar-ho i dir-te. blana.
indecent la manera com. oberta de cames i
goteres des del sostre. guiant-me la
nit regalimant des dels balcons. tot sense encert.
goteres des del sostre. l'ànsia dels carrers
bullint-me entre les cames. per l'urc
de tant de buit. canaleres embossades. si almenys
pogué trobar-ho i dir-te. però només

trobo l'ansia. punt de fuga a l'entrecuix.
toxicitat d'un escorrim. a la paret. sense encert.
desig curull. la teva blana. però jo
tan poca set.

Dents de polpa, AdiA Edicions, 2015.

Crip is sexy

*I knew a guy who was dyslexic,
but he was also cross-eyed,
so everything came out right.*
Harmony Korine, *Gummo*

No tinc paraules per descriure
la violència d'un cos tan nu
sota la roba. M'imagino
Frida Kahlo i Carol Rama
penetrant-se. La bellesa
d'una erecció pneumàtica,
ortopèdica, esquinçant-vos
la brutor entre les natges:
brutor de tenir un nom,
brutor de tenir pell,
brutor d'una matriu trabucant-se
amb tots els fills que no tindreu.
Però jo
no tinc paraules per descriure'm
la vergonya d'un cos tan nu
sota la roba i només sé
mirar-lo pel forat del pany.
M'imagino la vostra presència
foradant-me. La bellesa
d'una erecció pneumàtica,
ortopèdica, esquinçant-me
la brutor entre les natges:
brutor de tenir un nom,
brutor de tenir pell,
brutor d'una matriu trabucant-se
amb tots els fills que no tindrè.
Perquè jo
no tinc paraules per descriure
l'horror de ser la meva policia
dins la roba.

Kalàixnikov, Món de Llibres, 2017.

Bleu, saignant, à point, bien cuit

I

Crua. Estic viva, però crua. La meva
carn elàstica me la imagino blana i
llenegosa entre les dents. Poc digestiva.
I mentidera. La sang me l'afiguro fent-se
rosa barrejant-se amb guarniments de base
làctica. Lliscosa. Lletosa entre les dents i
mentidera. La pleura: no sé on és.
El pàncrees: no sé on és. La melsa:
no sé on és. Potser fa suc i és
mentidera com la dona del mercat
prometent-me el tall més tendre. I jo tan
crua. Estic viva, però crua. La meva
pell elàstica. La meva fractura vertebral.
Els meus esfínters. La meva obertura:
em paralitzen. Me'ls imagino blans i
llenegant entre les dents. Poc digestius.
I mentiders. —Cinquanta quilograms de carn
sisplau i me la posa ben fineta. Me la talla
ben arran del precipici. Ben al límit del
vertigen vascular:
 el meu ventre és
un avenc. Potser fa suc i és
mentider com déu cuinant-te la carn
crua. Estàs viva. Repugnant. I crua.

II

Estic en marxa
cap a un infern de vida crua i cap
morbositat de genollons no eximirà
la pèrdua de l'articulació impossible
 d'un nosaltres.

Kalàixnikov, Món de Llibres, 2017.

Exorcisme

*I perché anche la malattia ha un senso
una dismisura, un passo
anche la malattia è matrice di vita*

Eshadellà-se'm la matriu com avortant,
escabridada, la còncava promesa vertebrant-se.
Esbalmà-se'm, perbocada, l'el·lipse
esbutxacada d'unes mans furtivament supines.
Esbocinà's l'ofrena, esvertebrà's el verb i
esbravà's l'amniòtica promesa en desclucar-se
—arc voltejant la corba de la histèria.
Esbadocà-se'm la matriu com avortant,
espoltradora, la còncava promesa replegant-se.
Esgavellà-se'm l'eix precís de rotació,
esconillà-se'm l'esquelet pels punts de fuga,
estremí's la línia horitzontal i
estiraren-me dels fils que han per nom demència
—arc voltejant la corba de la histèria.
Esbudellà-se'm la matriu com avortant,
esqueixalada, la còncava promesa retornant-me.
Esponcellà-se'm la florida dins del ventre,
esbardissà's furtivament el marge.
Escanyellà's el vol, esbategà's la vertical i
esbotzà's el precipici de la insània
—arc voltejant la corba de la histèria.

Kalàixnikov, Món de Llibres, 2017.

Maria Sevilla

Maria Sevilla neix a Badalona l'any 1990. Creix de biaix i perifèrica als afores. Deceix l'adolescència escoltant *punk*, *grunge* i *trash* i descobrint l'escalf coent de la literatura. Estudia Filologia Catalana a la Universitat de Barcelona i, quan acaba, comença una tesi doctoral (en curs) sobre *La passió segons Renée Vivien*, de Maria-Mercè Marçal. L'any 2015 publica el seu primer poemari, *Dents de polpa* (AdiA), i l'any 2017 veu la llum l'obra *Kalàixnikov* (Món de Llibres). Des de gener de 2019 és una de les tres programadores de l'Horignal.